

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 21. september 2018
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Julie Christine Gade Mikkelson
Sagsnr.: 2018-0032/40-0115
Dok.: 769775

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 637 (Alm. del), som Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg har stillet til justitsministeren den 28. maj 2018. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Mattias Tesfaye (S).

Søren Pape Poulsen

/

Marie Mølsted

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 637 (Alm. del) fra Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg:

”Er det justitsministerens vurdering, at straffelovens § 260, stk. 2 er til hinder for, at unge mennesker med anden etnisk baggrund bliver sendt til udlandet for at blive gift imod deres vilje?”

Svar:

1. Det er min opfattelse, at straffelovens § 260, stk. 2, sender et klart signal om, at vi i det danske samfund ikke tolererer, at nogen tvinges til at indgå et ægteskab. Det gælder, uanset om tvangsægteskabet indgås i Danmark eller i udlandet.

Derfor er det vigtigt, at myndighederne reagerer hurtigt, hvis de bliver opmærksomme på et forestående tvangsægteskab, der skal foregå i udlandet, med henblik på at forhindre udlandsrejsen.

Jeg har i den forbindelse indhentet et bidrag fra Udlændinge- og Integrationsministeriet, som har oplyst følgende:

”For så vidt angår spørgsmålet om, hvilke redskaber der er til rådighed for at forhindre udlandsrejser med henblik på tvangsægteskab, skal det indledningsvist bemærkes, at udlændingelovens regler om ægtefællesammenføring indeholder krav, der bl.a. skal medvirke til at forebygge tvangsægteskaber. Det gælder kravet om, at ægteskabet skal være indgået frivilligt, dvs. at der ikke må være tvivl om, at ægteskabet er indgået efter begge parters eget ønske, og 24-årskravet.

I forhold til den generelle indsats mod ufrivillige længerevarende udlandsrejser henvises til Udlændinge- og Integrationsministeriets besvarelse af UUI (alm.del) spørgsmål 633 af 20. juni 2018”.

Jeg kan i øvrigt henvise til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 636 (Alm. del) fra Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg.

2. Jeg kan mere generelt oplyse, at der i straffelovens kapitel 2 bl.a. er fastsat regler om, hvornår danske domstole kan pådømme en straffesag (dansk straffemyndighed).

Efter straffelovens § 6, nr. 1, er der som udgangspunkt dansk straffemyndighed for handlinger, som foretages i den danske stat.

En gerningsmand, som i Danmark helt eller delvist udøver ulovlig tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskab, vil således kunne straffes i Danmark for overtrædelse af straffelovens § 260, stk. 2, selv om ægteskabet måtte være indgået i udlandet.

Efter straffelovens § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, er der endvidere dansk straffemyndighed for handlinger, som foretages inden for et fremmed myndighedsområde af en person, der på tidspunktet for sigtelsen har dansk indfødsret, er bosat i den danske stat eller har lignende fast ophold her i landet, hvis handlingen også er strafbar efter lovgivningen på gerningsstedet (dobbel strafbarhed), eller hvis både gerningsmanden og forurettede på gerningstidspunktet har den nævnte tilknytning til Danmark.

En gerningsmand med dansk statsborgerskab eller bopæl i Danmark mv., som i udlandet ved ulovlig tvang formår at få en anden person med dansk statsborgerskab mv. til at indgå ægteskab, vil således kunne straffes for det pågældende forhold i Danmark.

Efter straffelovens § 7 a, stk. 1 og 2, er der derudover dansk straffemyndighed for handlinger, som – uafhængigt af gerningsmandens tilknytning til Danmark – foretages inden for et fremmed myndighedsområde, og som er rettet mod nogen, der på gerningstidspunktet har dansk indfødsret, er bosat i den danske stat eller har lignende fast ophold her i landet, hvis handlingen også er strafbar efter lovgivningen på gerningsstedet (dobbel strafbarhed), og efter dansk lovgivning kan medføre straf af fængsel i mindst 6 år. Dansk straffemyndighed efter straffelovens § 7 a, stk. 1 og 2, er endvidere betinget af, at handlingen omfatter seksualforbrydelser eller personfarlig kriminalitet.

Der vil således være dansk straffemyndighed i forhold til en udenlandsk gerningsmand, som i udlandet f.eks. anvender grov vold, langvarig frihedsberøvelse eller fangenskab som tvangsmidler til at tvinge en dansk statsborger eller en herboende person til at indgå ægteskab, hvis forholdet også er strafbart efter lovgivningen i det pågældende fremmede land.